

Arrest

nr. 217 948 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 november 2018 en heeft zich op 9 januari 2019 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 7 februari 2019.

1.3. Op 12 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 februari 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Vietnamese nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Cua Lo, Nghe An, Socialistische Republiek Vietnam. U bent boeddhist en Kinh van origine. U heeft vijf jaar lager onderwijs genoten en was nadien werkzaam als landbouwer. Na uw huwelijk met H.(...), T.Y.(...) in 2014 opende u een restaurant in Cua Lo. U kreeg daarvoor wat kapitaal van de familie, leende een deel bij de bank en leende ook deel bij een maffiaorganisatie, de Blauwe Draak. Uw zaak ging evenwel failliet einde 2015, waardoor u uw lening niet meer kon terugbetalen. U dook enige tijd onder in de provincie Ha Tinh, en werkte daar in de bouwsector. Voor de viering van Tet 2017 (28 januari) ging u evenwel naar huis om uw vrouw en kind te zien. De organisatie aan wie u geld verschuldigd was, kwam er achter, onderschepte u, mishandelde en bedreigde u. Omdat u geen andere uitweg meer zag in Vietnam, leende u opnieuw geld, ditmaal van uw schoonouders en een deel van de bank, om uw vlucht uit het land te kunnen betalen.

Op 26 augustus 2017 verliet u omwille van deze problemen Vietnam. U vloog met uw eigen paspoort en een visum voor Frankrijk, met een transit in Hong Kong, naar Frankrijk. U bleef meer dan een jaar in Parijs bij een vriend en trachtte vanuit Frankrijk de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken. U werd daarbij betrapt door de Franse politie, opgepakt en vrijwel meteen vrijgelaten, met een bevel het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten. U trok daarop naar België, waar u op 30 november 2018 aankwam. U werd echter vrijwel meteen door de scheepvaartpolitie van Zeebrugge op heterdaad betrapt voor inklimming. U kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). Op 9 januari 2019 diende u vanuit het CIB een verzoek om internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

*Ten eerste dient opgemerkt dat u geen enkel stuk (geen identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit of afkomst kunnen staven. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, dd. 21 januari 2019, pt. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten, maar u hebt hier klaarblijkelijk geen gevolg aan gegeven. Gevraagd naar uw identiteitskaart, kwam u niet verder dan de stelling dat u deze niet had (zie notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS), p.8). **Bovendien legde u uiteenlopende verklaringen af over uw paspoort.** Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten optekenen dat uw paspoort in Frankrijk werd afgenomen door de smokkelaars (zie Verklaring DVZ, pt.24), gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aan dat u dit paspoort ergens tijdens uw verblijf in Frankrijk kwijtgespeeld moest zijn. Gevraagd naar de omstandigheden waarin dat gebeurde, zou het paspoort zich in uw rugzak hebben bevonden en u ongeveer in mei 2018*

ontdekt hebben dat uw paspoort kwijt was (zie CGVS, p.4). **Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.**

Ten tweede diende u in Frankrijk -waar u nochtans meer dan een jaar verbleef- geen verzoek om internationale bescherming in, en deed u dat pas in België nadat u was opgepakt door de politie. Dat u dermate **laattijdig** om internationale bescherming verzocht, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen. Zo moet worden vastgesteld dat u al op 26 augustus 2017 in Frankrijk aankwam en er tot einde 2018 verbleef, zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verbleef nochtans gewoon bij een vriend in Parijs, waar u ook gewoon werkte. U werd er uiteindelijk opgepakt door de politie wanneer u op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk trachtte door te reizen, kreeg er een bevel om het grondgebied te verlaten, maar voelde zelfs dan klaarblijkelijk de nood niet om internationale bescherming te verzoeken. Pas nadat u naar België doorgereisd was en hier bij een nieuwe poging door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk werd aangehouden en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB), achtte u het klaarblijkelijk pas nodig een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook hier zou u, in weerwil van uw verklaringen ten aanzien van het CGVS, al een maand verbleven hebben, zoals blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de politie en de DVZ (zie Bijlage 13 septies; zie Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling). **Een dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.** Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas een verzoek om internationale bescherming zou indienen nadat u in België werd opgepakt en men u had overgebracht naar een gesloten centrum, doet vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. Uw uitleg, als zou u niet op de hoogte geweest zijn van de mogelijkheid daartoe (zie CGVS, p.5), overtuigt niet. Het lijkt er eerder op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde merkt het CGVS nog op dat de door u **aangehaalde problemen** met een maffiabende in Vietnam, omwille van uw schulden, **louter van socio-economische** (financiële), **interpersoonlijke** (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U verklaarde immers dat u geld zou geleend hebben van een maffiabende om de opening van uw restaurant (deels) te bekostigen. Omdat uw zaak echter vrij snel failliet ging, kon u uw schulden bij die bende niet meer afbetalen, moest u onderduiken en werd u door hen mishandeld en bedreigd. Dat u er dan in 2017, om uw reis naar Europa te financieren, in slaagde om geld te lenen (een nog groter bedrag overigens), ditmaal van uw schoonouders, maar dat niet aanwendde om uw schuldeisers terug te betalen, spreekt boekdelen. U gaf zelf ook aan dat uw vertrek door economische motieven was ingegeven, het zouden immers uw schoonouders zijn geweest die u verteld hadden dat u in Vietnam niet genoeg zou kunnen verdienen om de bank terug te betalen (zie CGVS, p.14).

Ten vierde kan hieraan nog worden toegevoegd dat uw **verklaringen over uw problemen** met de maffiabende omwille van uw openstaande schuld **hoe dan ook niet konden overtuigen**. Zo legde u **geen éénduidige verklaringen af over de cruciale tijdstippen** in uw relaas. Op de vragenlijst van het CGVS had u nog verklaard dat u het geld van de maffia geleend had in september 2014, uw restaurant zou in juli 2015 failliet zijn gegaan. Een maand later zou u dan door de maffia geslagen zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS liet u een heel ander tijds kader optekenen. U gaf nu aan dat u pas in april of mei 2015 uw restaurant opende en daarvoor het geld leende, na zeven maanden zou u dan failliet gegaan zijn (zie CGVS, pp.11-12). Hierop gewezen, ontkende u eerder gezegd te hebben dat het in 2014 was gebeurd (zie CGVS, p.15). Nochtans legde u ook ten overstaan van de DVZ (op de vragenlijst van het CGVS) uw verklaringen af met de hulp van een tolk die het Vietnamees machtig is, en ondertekende u ze na afloop ter goedkeuring. U voegde er nog aan toe dat u in 2014 getrouwd was, en uw restaurant in 2015 opende (zie CGVS, p.15), wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer bevestigt. Eerder tijdens datzelfde onderhoud had u immers nog laten optekenen dat u 'tot aan uw huwelijk' als landbouwer werkte, waarna u een restaurant opende (zie CGVS, p.7). Hoe dan ook klopt uw tijdsrekening zelfs in uw herziene versie niet. U kan immers onmogelijk in april of mei 2015 uw restaurant geopend hebben en daarvoor geld geleend hebben, dan

zeven maanden uw lening afbetalen, om dan in juli 2015 failliet te gaan. Hierop gewezen, wijzigde u uw verklaringen over het tijdstip van uw faillissement. U zou nu pas in november of december 2015 failliet gegaan zijn (zie CGVS, p.15).

Ook over het **vervolg van de feiten** liepen uw verklaringen uiteen. Tijdens het onderhoud met het CGVS gaf u immers plots aan dat u een jaar ondergedoken in de provincie Ha Tinh had gewoond, een niet onbelangrijk element dat u bij de DVZ opmerkelijk genoeg compleet onvermeld had gelaten. Uw uitleg, dat u toen (bij de DVZ) niet veel tijd had, is hiervoor echter geen verschoning. Niet enkel omwille van het belang ervan in uw verhaal, maar ook gezien u bij aanvang van het onderhoud met het CGVS, gevraagd of u ooit elders in Vietnam had gewoond dan Cua Lo, met geen woord repte over een ondergedoken verblijf van een jaar in een andere provincie (zie CGVS, p.7). Verder zou u met Tet 2017 (u zei 2016, maar lijkt zich daarbij gewoon vergist te hebben) naar huis zijn teruggekeerd en dan door de bende mishandeld zijn. Van een fysieke aanval op uw persoon een maand na uw faillissement sprak u plots niet meer. U was daarnaast ook niet zeker of ze nu twee, dan wel drie keer bij uw vrouw waren langs geweest (zie CGVS, p.13). Wat er ook van zij, ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen zelf is hierdoor op ernstige wijze aangetast.

Ten slotte kan hierbij nog opgemerkt worden dat u aangaf geen enkele poging te hebben ondernomen om iets aan uw problemen te doen in Vietnam. Daarnaast kan eveneens opgemerkt worden dat u zich aan uw lokale problemen (met een bende van vijf personen) had kunnen onttrekken door zich elders in uw land te vestigen. U heeft dat zelf volgens uw tweede versie van de feiten al een jaar gedaan, zonder problemen overigens (zie CGVS, p.16). Bovendien woont uw familie nog steeds in uw geboorteplaats en liet u optekenen dat ze het daar goed stellen (zie CGVS, p.9). U heeft overigens ook twee broers in Ho Chi Minh City wonen, alwaar zich blijkens uw visumaanvraag trouwens ook uw eigen adres zou bevinden. Gevraagd waarom u uw land verliet, eerder dan (uw schulden af te betalen met de nieuwe lening, zie boven, of) uw toevlucht te zoeken elders in uw eigen land, had opnieuw een economische reden. U hield het bij de economische zwakte van uw land, en het hier beter is (zie CGVS, p.16).

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij zijn paspoort is kwijtgespeeld in Frankrijk en volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS. Wat werd opgetekend bij de DVZ, zo vervolgt verzoeker, kan hem niet verweten worden gezien hij er niet de mogelijkheid kreeg om uitgebreid zijn relaas te doen.

Verzoeker legt voorts uit geen asiel te hebben aangevraagd in Frankrijk omdat hij er zich veilig voelde. Hij licht toe dat pas toen hij werd opgepakt in België en opgesloten in het gesloten centrum met het oog op repatriëring, hij besepte dat hij geen andere keus had om asiel aan te vragen.

Verzoeker betwist om louter socio-economische redenen asiel te hebben aangevraagd en benadrukt dat hij geld heeft geleend van de maffia. Verzoeker verwijst naar informatie waaruit moet blijken dat het

gerechtelijk apparaat en de politie in Vietnam bijzonder corrupt zijn en hij bijgevolg geen enkele schijn van kans maakte bij een klacht tegen de mensen die achter hem aan zaten.

Wat betreft de “*andere vermeende tegenstrijdigheden*”, benadrukt verzoeker nogmaals dat hij volhardt in de verklaringen zoals gedaan tijdens het gehoor op het CGVS waar hij werd bijgestaan door een raadsman en een tolk, en waar hij over voldoende tijd beschikte om over alles uitgebreid te vertellen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen, wat niet het geval was bij de DVZ.

Verzoeker vraagt zijn vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker voert aan geïsoleerd te zijn door een maffiaorganisatie ‘de Blauwe Draak’ omdat hij zijn gemaakte schulden bij deze maffiaorganisatie niet kon afbetalen. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen die zijn beweerde identiteit of afkomst kunnen staven, (ii) hij dermate laattijdig om internationale bescherming verzocht, (iii) de door hem aangehaalde problemen met een maffiabende in Vietnam omwille van zijn schulden louter van socio-economische, interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, (iv) zijn problemen met de maffiabende ongeloofwaardig zijn gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de cruciale tijdstippen in zijn relaas en over het vervolg van de feiten, en (v) verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om iets te doen aan zijn problemen in Vietnam en hij zich tevens had kunnen onttrekken aan zijn lokale problemen door zich elders in zijn land te vestigen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 februari 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

2.5.2. Voorop dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt die zijn beweerde identiteit of afkomst kunnen staven en hij bovendien uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn paspoort.

Verzoeker volhardt zijn paspoort te zijn kwijtgespeeld in Frankrijk zoals hij verklaard heeft voor het CGVS. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen en geen ernstig verweer vormt om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken. Verzoekers uitleg dat hij op het CGVS de mogelijkheid kreeg om de omstandigheden van het verlies van zijn paspoort uiteen te zetten, wat bij de DVZ niet mogelijk was, overtuigt de Raad in geen geval. Zo was verzoeker bij de DVZ wel degelijk in de mogelijkheid tekst en uitleg geven bij de reden waarom hij geen paspoort kon voorleggen, iets wat verzoeker ook gedaan heeft. Verzoeker verklaarde immers dat zijn paspoort in Frankrijk werd afgenomen door smokkelaars (verklaring DVZ 21 januari 2019, punt 24). Deze verklaring valt duidelijk niet te rijmen met hetgeen hij voor het CGVS heeft uiteengezet, namelijk dat hij zijn paspoort in Frankrijk verloren heeft.

De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker in dit verband de originele stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Het ontbreken van een origineel en geldig identiteitsbewijs, zonder dat daarvoor een aannemelijke

reden aanwezig is, én het daarenboven afleggen van tegenstrijdige verklaringen over het paspoort, houdt een negatieve indicatie in en ondermijnt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.5.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming, een contra-indicatie is voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker vroeg immers in Frankrijk, waar hij meer dan een jaar verbleef, geen internationale bescherming en deed dit pas in België nadat hij was opgepakt door de politie.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk omdat hij er zich veilig voelde en hij pas toen hij opgepakt werd in België met het oog op repatriëring, beseftte dat hij geen andere keus had dan asiel aan te vragen, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Een gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.5.4. De Raad merkt verder samen met de commissaris-generaal op dat de door verzoeker aangevoerde problemen met een maffiabende in Vietnam omwille van zijn schulden, louter van socio-economische, interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde problemen met een maffiabende omwille van een openstaand schuld, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, acht de Raad geen dienstig verweer.

2.5.5. In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoekers aangehaalde problemen met de maffiabende ondermijnd wordt door niet eensluidende en tegenstrijdige verklaringen over cruciale tijdstippen in zijn relaas en over het vervolg van de feiten. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: **“Ten vierde kan hieraan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen over uw problemen met de maffiabende omwille van uw openstaande schuld hoe dan ook niet konden overtuigen. Zo legde u geen éénduidige verklaringen af over de cruciale tijdstippen in uw relaas. Op de vragenlijst van het CGVS had u nog verklaard dat u het geld van de maffia geleend had in september 2014, uw restaurant zou in juli 2015 failliet zijn gegaan. Een maand later zou u dan door de maffia geslagen zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS liet u een heel ander tijds kader optekenen. U gaf nu aan dat u pas in april of mei 2015 uw restaurant opende en daarvoor het geld leende, na zeven maanden zou u dan failliet gegaan zijn (zie CGVS, pp.11-12). Hierop gewezen, ontkende u eerder gezegd te hebben dat het in 2014 was gebeurd (zie CGVS, p.15). Nochtans legde u ook ten overstaan van de DVZ (op de vragenlijst van het CGVS) uw verklaringen af met de hulp van een tolk die het Vietnamees machtig is, en ondertekende u ze na afloop ter goedkeuring. U voegde er nog aan toe dat u in 2014 getrouwd was, en uw restaurant in 2015 opende (zie CGVS, p.15), wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer bevestigt. Eerder tijdens datzelfde onderhoud had u immers nog laten optekenen dat u ‘tot aan uw huwelijk’ als landbouwer werkte, waarna u een restaurant opende (zie CGVS, p.7). Hoe dan ook klopt uw tijdsrekening zelfs in uw herziene versie niet. U kan immers onmogelijk in april of mei 2015 uw restaurant geopend hebben en daarvoor geld geleend hebben, dan zeven maanden uw lening afbetalen, om dan in juli 2015 failliet te gaan. Hierop gewezen, wijzigde u uw verklaringen over het tijdstip van uw faillissement. U zou nu pas in november of december 2015 failliet gegaan zijn (zie CGVS, p.15).**”

Ook over het vervolg van de feiten liepen uw verklaringen uiteen. Tijdens het onderhoud met het CGVS gaf u immers plots aan dat u een jaar ondergedoken in de provincie Ha Tinh had gewoond, een niet onbelangrijk element dat u bij de DVZ opmerkelijk genoeg compleet onvermeld had gelaten. Uw uitleg, dat u toen (bij de DVZ) niet veel tijd had, is hiervoor echter geen verschooning. Niet enkel omwille van het belang ervan in uw verhaal, maar ook gezien u bij aanvang van het onderhoud met het CGVS, gevraagd of u ooit elders in Vietnam had gewoond dan Cua Lo, met geen woord repte over een ondergedoken verblijf van een jaar in een andere provincie (zie CGVS, p.7). Verder zou u met Tet 2017 (u zei 2016, maar lijkt zich daarbij gewoon vergist te hebben) naar huis zijn teruggekeerd en dan door de bende mishandeld zijn. Van een fysieke aanval op uw persoon een maand na uw faillissement sprak u plots niet meer. U was daarnaast ook niet zeker of ze nu twee, dan wel drie keer bij uw vrouw waren langs geweest (zie CGVS, p.13). Wat er ook van zij, ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen zelf is hierdoor op ernstige wijze aangetast."

Deze vaststellingen zijn pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier.

Verzoeker volhardt opnieuw in zijn verklaringen zoals gedaan op het CGVS. Hij benadrukt dat hij er werd bijgestaan door een raadsman en een tolk, en hij er over voldoende tijd beschikte om over alles uitgebreid te vertellen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen, wat niet het geval was bij de DVZ.

Het louter herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen zoals verzoeker tracht te doen, brengt echter geen soelaas. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De Raad merkt bovendien op dat in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren in zijn verzoekschrift, verzoeker ook bij de DVZ werd bijgestaan door een tolk die het Vietnamees machtig is.

Van de persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, en die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Bij de DVZ werd verzoeker er overigens uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van de verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom" hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en hij "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (vragenlijst CGVS, p. 1). Zo verzoeker voorhoudt dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd kreeg om alles uitgebreid te vertellen en eventuele misverstanden weg te werken, wijst de Raad erop dat het de verantwoordelijkheid is van verzoeker om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Gezien zijn verklaring hem in het Vietnamees werd voorgelezen had hij de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van eventuele problemen en antwoordde hij zelfs bevestigend op de vraag of het interview bij de DVZ goed verlopen is (notities persoonlijk onderhoud 7 februari 2019, p. 3).

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties blijven onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan deze voorgehouden gebeurtenissen.

2.5.6. Bijkomend wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoeker aangaf geen enkele poging ondernomen te hebben om iets aan zijn problemen te doen in Vietnam.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar informatie waaruit moet blijken dat zowel het gerechtelijk apparaat als de politie bijzonder corrupt is in Vietnam en hij derhalve geen schijn van kans maakte bij een klacht tegen de maffiabende, doch weerlegt hiermee niet de gedane opmerking dat, naast de vaststelling dat geen geloof wordt gehecht aan deze voorgehouden problemen met de maffiabende, verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om iets aan zijn problemen te doen. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoeker toont met zijn algemene beschouwingen over het gerechtelijk apparaat en de politie in Vietnam bovendien niet *in concreto* aan dat de Vietnamese autoriteiten in zijn geval geen redelijke maatregelen zouden treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoeker zich aan zijn lokale problemen had kunnen onttrekken door zich elders in zijn land te vestigen. Dit onderdeel van de motivering wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Vietnam zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS